

Cues de pansa

Els fanàtics de DA, ensinistrats i polits pel seu líder suprem, ens volen fer creure que ells són Andorra, i que abans d'ells no hi havia res de bo

JOAN-MARC MIRALLES | ACTUALITZADA EL 01/06/2016 23:30

A falta d'un projecte polític definit i d'un balanç de gestió mínimament positiu, el govern de DA i la majoria que li dóna suport al Consell General es sustenta des de fa 5 anys sobre la base de dos pilars principals: la promoció incessant d'un pensament únic i la manipulació constant de la realitat, present o històrica. L'objectiu perseguit és la polarització de la societat, dividint-la en bons i dolents, per mantenir motivats els que ells consideren "bons", aquells agraïts fidels que amb exaltació fanàtica es creuen investits de la veritat absoluta. Alhora que estigmatitzen els "dolents", els que no pensen com ells, els que s'atreveixen a criticar ni que sigui tímidament el que proclamen des dels altaveus mediàtics del partit. L'oposició ja no és aleshores només un adversari polític, sinó que esdevé un enemic personal, un traïdor a la pàtria, a qui s'ha de destruir a qualsevol cost.

Per això també esdevé imprescindible manipular la història, a fi d'esborrar les línies existents entre partit, govern i país. Els fanàtics de DA, ensinistrats i polits pel seu líder suprem, ens volen fer creure que ells són Andorra, i que abans d'ells no hi havia res de bo. Ens ho explicava literalment el ministre d'Educació i secretari general de DA, Èric Jover, en un article de fa pocs dies on menystenia els governs anteriors, i en especial el que va encapçalar Jaume Bartumeu, titllant-los de pèrdua de temps pel país. I continuava desgranant la suposada agenda reformista de DA dels darrers cinc anys que és, al seu parer, la llavor de l'Andorra del futur. Una agenda constituïda bàsicament pel marc fiscal, la reforma de l'administració, la redefinició del model d'Estat mitjançant la reforma de les competències i transferències comunals, la reforma sanitària i l'acostament a Europa mitjançant un acord d'associació.

Però el ministre passa de puntetes sobre que tots aquests temes ja van ser iniciats i ben tractats durant el bienni 2009-2011 o fins i tot abans per algun d'ells. Potser algunes de les decisions preses pel Govern d'Albert Pintat no van quedar ben plasmades, per la falta d'una bona part de les actes del Consell de Ministres d'aquell Govern, que el Secretari General d'aleshores i ara company de partit a DA no va transcriure com era la seva obligació. El

ministre no recorda com molts dels seus companys encapçalats per Ladislau Baró es van negar a parlar de l'IRPF durant aquella legislatura, com es van aixecar en ple Consell General per no parlar de l'acord monetari amb la UE, com es van negar a participar en les taules de treball per la reforma de l'administració o com van bloquejar els esforços per engegar la reforma sanitària. Tampoc deu recordar com aquell Govern va encarar amb èxit la diversificació del deute de l'Estat o com va instaurar, per primera vegada a Andorra, ajudes a les persones que es quedaven sense feina en els moments més àlgids de la crisi econòmica global. Cues de pansa, Sr. Ministre, cues de pansa! ¿O és que potser a la coalició del No que va esdevenir més tard DA, ara li convé atribuir-se una agenda a la qual en cap moment hi van voler donar suport?

Estic convençut, després d'aquests cinc anys, que en moltes d'aquestes reformes no hi creuen ni hi han cregut mai, i és per això que després de tot aquest lustre, en poques, per no dir en cap, s'ha arribat a bon port i s'ha culminat amb èxit. El més calent segueix a l'aigüera i per algunes d'elles ni això. Aquí sí que es pot parlar de temps perdut, encara que jo diria malbaratat perquè amb la majoria amb la que han disposat és realment un malbaratament dels recursos públics no haver-les portat a terme. La realitat és que DA ha estat i segueix sent el partit de la política lampedusiana, la que diu que vol canviar-ho tot per deixar-ho tot com està. Aquesta és la llavor que realment està plantant DA per les generacions futures de ciutadanes i ciutadans. D'aquí la bel·ligerància, i fins i tot la violència, en contra de qui gosa alçar (encara que sigui una mica) la veu, en contra de qui gosa contradir-los, no sigui que una majoria finalment s'adoni que en realitat l'emperador està ben nu.